

Arrest

nr. 162 239 van 17 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 september 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. CALLEWAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op 3 september 1993 in Kabul. U bezit de Afghaanse nationaliteit, bent soennitisch moslim van religie en Pashtu van etnie. Uw moedertaal is echter Dari en u spreekt slechts een beetje Pashtu. Uw ouders zijn B.M.E. (O.V.: X; CG: X) en B.P. (O.V.: X; CG: X). U hebt ook twee broers: B.O. (O.V.: X; CG: X) en B.M. (O.V.: X; CG: X). In 1996 verhuisden uw ouders naar Iran en vervolgens naar Pakistan. In 2002 keerde jullie gezin terug naar het district Char Asyab van de provincie Kabul in Afghanistan. Volgens uw vader hoorde uw dorp Char Qala inderdaad vroeger bij het district Char Asyab, maar werd het onder het regime van Najibullah overgeheveld naar de stad Kabul en nu ligt het in het zesde district van de stad (zie Gehoorverslag CGVS B.M.E., dd. 26/02/2009 (V1), p. 2). Uw vader was intussen echter naar het Verenigd Koninkrijk doorgereisd en voegde zich pas in 2005 weer bij jullie.

In Kabul volgde u middelbaar onderwijs tot 2008. Momenteel studeert u elektriciteit in België. In 2008 verliet u samen met uw broers en uw moeder Afghanistan. Jullie reisden per vliegtuig naar Indië en vervolgens naar Syrië van waaruit jullie over land de reis verder zetten tot België waar jullie op 26 mei 2008 aankwamen. Op 3 november datzelfde jaar vervoegde uw vader jullie en diezelfde dag vroegen uw beide ouders asiel aan. Het asielrelaas van uw ouders hield in dat uw vader, omwille van zijn werk onder het regime van Najibullah, werd bedreigd door de partijen Jamiat en Hezb-i-Islami, in het bijzonder door de commandant S.. Daarom zou uw gezin in 1996 Afghanistan hebben moeten ontvluchten. Na jullie terugkeer staken die problemen opnieuw de kop op: uw broer O. werd ontvoerd en toen uw vader dit ging aangeven bij de politie werd hij eveneens vastgehouden. Uiteindelijk kwamen zowel uw broer als uw vader vrij na de betaling van losgeld. Naast deze ontvoeringen zou ook uw moeder bedreigd zijn omwille van haar werk als lerares. Op 29 april 2009 werd deze asielaanvraag echter geweigerd. Uw ouders gingen in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), maar dit beroep werd op 4 september 2009 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw ouders gingen hiertegen in beroep bij de Raad van State (RVS), maar de RVS verwierp dit beroep op 20 oktober 2009. In december 2010 poogde u asiel aan te vragen in Nederland. U werd echter terug verwezen naar België. Op 21 januari 2011 dienden uw ouders een tweede asielaanvraag in, zich baserend op dezelfde problematiek zoals aangehaald in kader van de eerste aanvraag en op de elementen die aangehaald werden door uw moeder. Ze stelde dat vrouwen in Afghanistan niet worden gerespecteerd en voegde nog toe psychologische problemen te hebben. Op 12 juni 2013 werd deze aanvraag wederom geweigerd en het beroep bij de RVV werd op 19 december 2013 opnieuw afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Op 30 januari 2014 dienden u en uw broers een eerste asielaanvraag in eigen naam in.

Voor uw asielaanvraag verwees u in eerste instantie naar het relaas van uw ouders. Verder haalde u aan te vrezen voor ontvoering en rekrutering door de taliban, aangezien u van Europa komt en uw ouders als vijanden van de taliban zullen bestempeld worden. Uw advocaat voegde hieraan nog toe dat u vanwege een beperkt familiaal netwerk extra kwetsbaar bent voor gedwongen rekrutering en dat uw vrijere, verwesterde levensstijl u zou kunnen doen botsen met de conservatievere Afghaanse waarden om u heen.

Ter ondersteuning van uw relaas legde u de volgende documenten voor: een vertaling van een rapport van het middelbaar onderwijs in Afghanistan, twee Belgische schoolrapporten, twee documenten aangaande uw cursussen Nederlands en een rapport van de muziekschool.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt en wel omwille van volgende redenen.

In de eerste plaats dient gezegd dat u uw asielrelaas in hoofdzaak baseert op de problemen die de basis vormden van de twee asielaanvragen van uw ouders, namelijk de problemen met Jamiat en Hezb-i-Islami, vooral door toedoen van commandant S.. Deze elementen werden echter niet geloofwaardig bevonden bij de twee asielaanvragen van uw ouders en dit werd tweemaal bevestigd door de RVV. Ook de Raad Van State verwierp het beroep van uw ouders tegen de eerste uitspraak van de RVV. Daarbij komt nog dat uw broer O., het slachtoffer van de ontvoering, tijdens zijn gehoor hoegenaamd niet overtuigend overkwam over zijn ontvoering, die centraal staat in het relaas van uw ouders. Zo kon hij niet zeggen of schatten hoe lang hij werd vastgehouden (zie Gehoorverslag CGVS B.O. (O), dd. 11/03/2014, p. 9), heeft hij geen idee van wanneer dit gebeurde, weet hij niet hoe de betaling van het losgeld verliep en weet hij niet waarom men hem ontvoerde (zie CGVS O, p. 7, 9). Hij kon enkel zeggen dat hij voor geld werd ontvoerd doch waarom net hij werd geviseerd weet hij niet (zie CGVS O, p. 6, 7). Uiteraard zijn dit zaken die hij niet kan weten op het moment van de ontvoering zelf, maar men zou toch verwachten dat hij achteraf het een en ander vraagt en opsteekt bij zijn ouders en broers. Eveneens opvallend is dat uw broer M.M. evenmin gegevens over deze ontvoering kon geven. Ook hij wist niet wanneer het gebeurde, door wie O. ontvoerd werd en hoe hij vrij kwam (zie Gehoorverslag CGVS B.M.M. (ML), p. 7). Dat jullie niets van deze elementaire gegevens zouden weten bevestigt de ongeloofwaardigheid van deze episode.

Verder vermeldde u dat u vreesde ontvoerd en gerekruteerd te worden door de taliban (zie gehoorverslag CGVS B.M.D. (MD), dd. 11/03/2014, p. 5, 6). Ze zouden u willen rekruteren omdat u uit Europa komt (zie CGVS MD, p. 5, 6) en omdat ze uw familie als vijand beschouwen vanwege de voorgaande problemen van uw ouders, in hoofdzaak het werk van uw moeder als lerares (zie CGVS MD, p. 6). U baseert deze beweringen echter op algemeenheden: u hoorde op het nieuws dat jongeren worden gerekruteerd (zie CGVS MD, p. 6), maar verder hebt u geen concrete aanwijzingen dat u werkelijk risico zou lopen gedwongen gerekruteerd te worden. Bovendien stelde er zich een probleem van geloofwaardigheid met betrekking tot uw moeder. Voorts dient er ook opgemerkt te worden dat uit

informatie waarover het CGVS beschikt (zie COI Focus Afghanistan: rekrutering bij gewapende oppositie en milities aan overheidszijde, dd. 17/02/2014, toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt dat gedwongen rekrutering geen opvallend kenmerk van het Afghaanse conflict is, eerder uitzonderlijk is en in hoofdzaak beperkt is tot gebieden onder taliban-controle. Structurele dwang, waarbij sociale factoren zoals tribale banden of aanmoediging van religieuze autoriteiten maken dat iemand zich aansluit bij de taliban komt vaker voor. Het blijkt echter dat strijders zich in de regel vrijwillig bij de taliban aansluiten. Deze informatie in acht genomen, en gegeven dat het hier over de regio Kabul gaat die hoegenaamd niet onder talibancontrole staat (zie COI Focus Afghanistan: veiligheidssituatie Kabul-stad, dd. 30/04/2014, toegevoegd aan het administratief dossier) zou het dus bijzonder vreemd zijn moest u een risico lopen gedwongen gerekruteerd te worden. In uw eigen omgeving kent u geen taliban (zie CGVS MD, p. 6), wat maakt dat het moeilijk in te denken is dat er in uw geval specifieke factoren zouden spelen die u toch een doelwit voor gedwongen rekrutering zouden maken. Dat u een hoger risico loopt omdat ze uw familie als vijanden beschouwen (zie CGVS MD, p. 6) is een losse bewering die logica ontbeert. Het is immers niet geloofwaardig dat de taliban er op gebrand zou zijn vijanden in hun rangen op te nemen.

Vervolgens haalde u aan dat u in Afghanistan niet zou kunnen studeren en werken (zie CGVS MD, p. 5, 6, 7 en zie Gehoorverslag CGVS B.O. (O), dd. 11/03/2014, p. 10). Een dergelijke verwijzing van algemene aard is echter op zich onvoldoende om aan te tonen dat u nood hebt aan internationale bescherming. U dient immers uw vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming voor u persoonlijk aan te tonen en u blijft desbetreffend in gebreke. Bovendien komen uw beweringen aangaande onderwijs niet overeen met informatie waarover het CGVS beschikt (zie COI Focus Afghanistan: onderwijs in Afghanistan, dd. 14/03/2014, toegevoegd aan het administratief dossier). Hoewel de situatie van het onderwijs in delen van Afghanistan problematisch is, blijkt uit de informatie namelijk dat, zeker in Kabul, het onderwijssysteem een enorme groei heeft doorgemaakt en dat er, naast een reeks overheidsuniversiteiten, ook een groot aantal private instituten voor hoger onderwijs de deuren hebben geopend. Zonder meer stellen dat u in Kabul geen onderwijs zal kunnen genieten zonder verdere concrete aanwijzingen waarom dat voor u het geval zal zijn is dus niet dienstig.

Uw advocaat verwees naar het risicoprofiel van terugkerende vluchtelingen die risico lopen op gedwongen rekrutering en ontvoering (zie CGVS O, p. 10). Terugkerende vluchtelingen op zich zijn echter door het UNHCR niet gedefinieerd als risicoprofiel (zie print-outs Guidelines Eligibility Afghanistan, dd. 06/08/2013). Jongens en mannen van strijdbare leeftijd en familieleden van zakenmensen of begoede mensen zijn wel een risicoprofiel, maar het gaat hier om potentiële risicoprofielen. De loutere verwijzing naar een profiel is op zich geen aanwijzing dat u ook effectief risico loopt. Opnieuw: u kon geen aannemelijke concrete reden geven waarom u risico op ontvoering of gedwongen rekrutering zou lopen. Uw advocaat voegde hier aan toe dat uw gebrek aan een familiaal netwerk u extra kwetsbaar maakt voor rekrutering (zie CGVS MD, p. 7). Dit gebrek aan een netwerk is echter niet zonder meer evident, zoals verder wordt aangetoond. Bovendien is dit evenmin een concrete aanwijzing dat u een reëel risico op rekrutering loopt.

Verder herhaalde uw advocaat het punt dat jullie als vijanden van de taliban een groter risico op rekrutering zouden lopen, misschien als 'kanonnenvlees' (zie CGVS O, p. 10). Dit is echter een ongefundeerde veronderstelling en het blijft onlogisch. Motivatie is immers cruciaal in een gewapend conflict. Uw advocaat stelde eveneens dat u risico zou lopen indien u naar school zou gaan, omdat scholen, leraren en studenten gevisieerd worden (zie CGVS MD, p. 10). Dit is echter evenmin een concrete aanwijzing dat u een risico zou lopen. Bovendien is de veiligheidssituatie in Kabul-stad niet van die aard dat scholen specifiek worden gevisieerd, zoals verder wordt uitgelegd.

Ten slotte stelde uw advocaat nog dat u en uw broers risico zouden lopen vanwege jullie Westerse vrijere levensstijl (zie CGVS O, p. 10). Zelf vermeldde u echter niets van die aard hoewel u herhaaldelijk werd gevraagd naar redenen waarom u niet naar Afghanistan terug zou kunnen (zie CGVS MD, p. 5, 6, 7). Tijdens het gehoor bleek verder ook niets dat er op zou wijzen dat u een levensstijl had die u in Afghanistan in de problemen zou kunnen brengen.

Uit bovenstaande observaties blijkt dat u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk hebt gemaakt en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd. De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin omkeren. Ze ondersteunen immers uw studies, die het CGVS niet in twijfel trekt.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de

vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voorzover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Kabul Stad dd. 30 april 2014) blijkt dat dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun

woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aansluitend kan men op basis van uw gehoor en de gehoren van uw broers en ouders vermoeden dat er voor uw familie wel degelijk nog steeds een netwerk in Kabul is. Hierbij mag niet vergeten worden dat uw familie oorspronkelijk van daar afkomstig is. Zowel uw vader als uw moeder zijn immers in de provincie geboren (zie Gehoorverslag CGVS V1, p. 2, zie Gehoorverslag CGVS B.M.E., dd. 18/10/2012 (V2), p. 2 en zie Gehoorverslag CGVS B.P., dd. 18/10/2012 (M2), p. 2). Wanneer een familie zo in een regio geworteld is, is het niet meer dan logisch dat ze daar, zelfs na enkele jaren afwezigheid, nog steeds lokale verankeringen hebben. Vervolgens verbleven uw beide ouders bijna uitsluitend in Kabul tot 1996 (zie CGVS V2, p. 2 en zie CGVS M2, p. 2). Na een verblijf in Iran en Pakistan keerde uw familie in 2002 terug naar Kabul (zie CGVS V1, p. 3, zie CGVS V2, p. 3, 5, zie Gehoorverslag CGVS B.P., dd. 26/02/2009 (M1), p. 2 en zie Gehoorverslag B.M.M. (ML), dd. 11/03/2014, p. 3). Vervolgens woonden jullie opnieuw jaren in Kabul tot jullie in 2008 Afghanistan voorgoed verlieten (zie CGVS V1, p. 3, zie CGVS M2, p. 3 en zie CGVS ML, p. 3). Jullie tweede verblijf in Kabul was lang genoeg om het oude netwerk te versterken en een nieuw netwerk op te bouwen. Uit de verklaringen van uw beide ouders bleek ook dat zij naar alle waarschijnlijkheid nog dichte familie in Kabul hebben. U heeft daar immers een oom en een tante langs vaders kant (zie CGVS V1, p. 5, zie CGVS V2, p. 6, zie CGVS MD, p. 3, zie CGVS O, p. 3 en zie CGVS ML, p. 4). Ook heeft u in elk geval nog twee tantes langs moeders kant in Kabul wonen (zie CGVS O, p. 3). Uw vader had in ieder geval nog contact met zijn zus en broer in 2009 (zie CGVS V1, p. 5) en de familie van uw vader heeft klaarblijkelijk enkele jiribs land in Char Qala (zie CGVS V1, p. 10, 11).

Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat het CGVS in hoofde van uw beide broers tevens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in samenhang gelezen met artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet, van artikel 4, § 1 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van de “materieële motiveringsverplichting”, van “het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite juiste en in rechte pertinente motieven”, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel, alsook op een manifeste appreciatiefout.

Vooreerst stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift: “Het commissariaat generaal stelt in zijn beslissing dat het asielrelaas in hoofdzaak is gebaseerd op de problemen die de basis vormen van de twee asielaanvragen van de ouders. Dit is fout. De asielaanvraag is hoofdzakelijk gebaseerd op het verwesterd profiel van verzoeker. Uiteindelijk gaat zo goed als niets van het verhoor over het relaas van de ouders. Verzoeker gaat af en toe nog in op het feit dat vader gekend staat als medewerker van het communistisch regime doch meer niet. Voor het overige zijn de vragen gericht over de vrees in het Afghanistan van op heden.”

Verzoeker wijst erop dat hij uit Afghanistan vertrok toen hij 11 à 12 jaar oud was en dat hij de situatie daar niet kent. Hij stelt niet méér geïnteresseerd te zijn in de oorlog en de situatie in Afghanistan dan de doorsnee Belgische jongere, zodat men van hem geen logische, sterk onderbouwde verklaring kan verwachten. Hij meent tevens dat het niet correct is van verweerder om enige logica te zoeken in de activiteiten van Hesb Islami of de taliban, die met vrij weinig logica werken. Er bestaan wel degelijk gedwongen rekruteringen en sociale druk en tegenstanders kunnen worden gestraft door onder andere hun kinderen gedwongen in te lijven. Hij verwijst naar een rapport van de Verenigde Naties van 5 juni 2015 en naar de UNHCR *Eligibility Guidelines*. Verweerder dient volgens hem rekening te houden met de gekende situatie op het terrein en de rapporten die daarover bestaan om het risico in te schatten. Vervolgens wijst verzoeker erop dat verweerder zich voor zijn uitspraak dat Kabul hoegenaamd niet onder talibancontrole staat, baseert op een COI Focus van 2013 en 30 april 2014. Verzoeker meent dat Kabul effectief niet onder de controle van de taliban staat, maar wel meer en meer opnieuw wordt aangevallen door de taliban. Hij verwijst naar een reeks internetpagina's. Waar verweerder stelt dat jonge jongens een potentieel risicoprofiel hebben, merkt verzoeker op dat ingeroepen risico's steeds de toekomst betreffen en per definitie "hypothetisch" zijn. *"Een gegronde vrees voor vervolging betekent niet dat er zekerheid dient te zijn omtrent het feit dat iemand vervolgd zou worden ingeval van terugkeer, een redelijke kan is voldoende. De commissaris voegt hier een voorwaarde toe aan de wet..."*

Aangaande zijn levensstijl wijst verzoeker erop dat hij meermaals wees op de onmogelijkheid om te kunnen werken of studeren in Afghanistan, naar de muziek die hij speelt *et cetera*. Hij stelt dat de Afghaanse maatschappij gebaseerd is op religie en diametraal staat tegenover de waarden van "onze maatschappij". Dit betreft volgens hem dagelijkse gedragingen, maar ook elementen zoals het maken van muziek. Waar verweerder wijst op een muziekacademie in Kabul, wijst verzoeker op een Australisch radio-interview met de muzikleraar van deze academie. Verzoeker meent dat hij alle elementen van zijn persoonlijkheid zal moeten aanpassen. *"Het is alsof een westers kind in Kabul zou moeten gaan leven zonder de middelen ter beschikking te hebben die toelaten om een afgeschermd leven te hebben in deze stad. (leven in afgeschermd huizen in de betere wijken van de expats met de militaire bescherming, het volgen van school in privé instellingen enz...) De ouders van verzoeker hebben de financiële middelen hiervoor immers niet. Dus, jawel verzoeker heeft overduidelijk een verwesterd profiel, ook al kan hij niet beschrijven wat dat voor hem juist inhoudt aangezien het voor hem een evidentie is om te leven hoe hij leeft."* Vervolgens verwijst verzoeker naar een aantal rapporten en publicaties en voert hij aan dat teruggekeerden bijzonder kwetsbaar zijn door hun associatie met het Westen, daar wordt vermoed dat zij zich hebben bekeerd en zij constant in de gaten worden gehouden teneinde na te gaan of zij nog wel islamitisch genoeg zijn. Tevens levert de cultuurschock hen ernstige psychologische problemen op en worden zij onthaald op achterdocht, geweld en criminaliteit. Eveneens verwijst verzoeker naar twee arresten van de Raad.

Betreffende zijn vrees voor ontvoering verwijst verzoeker naar een rapport van *Human Rights Watch* van 15 mei 2015 en wijst hij erop dat ISIS ook actief wordt in Afghanistan, *"hetgeen een bijkomende vrees is voor meer kidnappings omdat zij deze tactiek meer gebruiken om hun beweging te financieren. Ook dat kan men lezen in HRW rapport."*

Verder stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

"Verzoeker wenst niet terug te komen op het volledige relaas van zijn ouders.

Het element dat hij echter wel wenst te benadrukken is dat de familie sowieso nog steeds een communistisch profiel heeft.

Het communistisch profiel van vader is nooit betwist geweest door de tegenpartij.

Nochtans wordt hierover niets gemotiveerd in de bestreden beslissing, noch tijdens de eerste asielprocedure, noch tijdens de tweede.

Door verzoekers samenwerking met het communistische regime en met de Sovjetunie, wordt het gezin beschouwd als verraders en communisten. Het gezin heeft om die reden jarenlang reeds bedreigingen ondergaan. Het gaat om een geïmputeerde politieke mening en vervolging op deze grond.

Het UNHCR beschouwt deze personen duidelijk als een risicoprofiel.

Het communistisch profiel van verzoeker en het verwesterd profiel dienen samen bekeken te worden. In de context van Afghanistan, is het altijd zo dat er verschillende elementen meespelen om een bepaalde vervolging te verklaren. Deze vervolgingen kunnen jarenlang doorgaan. Men vergeet dit niet omdat verzoekers enkele jaren het land verlaten zouden hebben.

De UNHCR Guidelines 2009 stellen het volgende over dit risicoprofiel:

[...]

Het UNHCR erkent hiermee de actualiteit van deze vrees. Ondanks dat het communistisch regime al lang verdwenen is, blijft het goed bekend onder machthebbers en bevolking wie pro-communistisch was. Mensen worden nog steeds lastiggevalen en bedreigd omwille van hun politieke sympathieën. Verzoeker heeft, zoals reeds uiteengezet, een verwesterd profiel. Dit is een feit dat niet kan betwist worden door de Commissaris Generaal. Doch het gegeven dat hierbovenop het element komt dat de familie beschouwd wordt als communisten en dus seculier verzwakt het risico."

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

Verzoeker stelt vooreerst als volgt in zijn verzoekschrift: *"Indien Uw raad zou oordelen dat de Vluchtelingenstatus niet kan worden toegekend op basis van het artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, aangezien men zou oordelen dat verzoeker niet behoort tot een specifieke sociale groep, zijnde de teruggekeerde verwesterde jongeren, vraagt verzoeker dat al de argumenten zoals aangehaald in het eerste middel hier als hernomen zouden worden beschouwd. Verzoeker verwijst vervolgens nog naar de volgende bijkomende argumenten."*

Verder stelt verzoeker nogmaals dat het rapport waarop verweerder zich baseert, dateert van 2013 en 2014. Ondertussen is de situatie volgens hem verslechterd. Hij verwijst naar de internetpagina's waarnaar hij hoger reeds verwees, alsook naar enkele bijkomende internetpagina's waaruit hij afleidt dat ISIS ook militaire acties begint in Afghanistan. Hij meent ook dat uit de aanval van de taliban op de stad Kunduz blijkt dat de taliban steeds sterker wordt en verder oprukt. Verzoeker citeert een tekst van de website van de Amerikaanse ambassade en concludeert dat als volgt: *"Bij het lezen van deze tekst kan men alleen maar oordelen dat de toepassing van het artikel 48/4 mogelijk is."*

2.2. Stukken

Verweerder voegt bij zijn nota met opmerkingen de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie Kabul" van 19 november 2015 (bijlage 1) en de COI Focus "Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan" van 10 juli 2015 (bijlage 2).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Waar verzoeker aanvoert dat zijn asielaanvraag niet gebaseerd is op de asielmotieven zoals deze door zijn ouders werden uiteengezet, dient erop gewezen dat in het gehoorverslag het volgende kan worden gelezen: **"Kan u mij dan nu vertellen waarom u Afghanistan verliet en waarom u niet meer kan terugkeren? De zaken van mijn ouders..."** en **"Waarom denkt u dat de taliban u zouden rekruteren? Ze willen mij, zoals ze bij mijn ouders deden. Ze gaan hetzelfde bij ons doen. Dat is iets dat iedereen weet het nieuws en zo. Daar zijn heel veel jongemannen, die niet allemaal worden gerekruteerd. Waarom vreest u toch gerekruteerd te worden? Dat is door mij ouders. Hoezo? Hoe komt dat? Mijn moeder was leerkracht. Ze hebben ons opgemerkt als vijand."** (gehoorverslag CGVS, p. 5 en 6). Hieruit blijkt alleszins dat de asielmotieven van verzoekers ouders wel degelijk een rol spelen in de beoordeling van verzoekers asielaanvraag. Het feit dat het asielaanvraag van verzoekers ouders bij 's Raads arrest nummer 31 190 en 31 191 van 4 september 2009, nummer 113 236 en 113 237 van 31 oktober 2013 en nummer 116 155 van 19 december 2013, die alle kracht van gewijsde hebben, ongeloofwaardig werd bevonden, doet dan ook afbreuk aan geloofwaardigheid van de asielmotieven die verzoeker hierop baseert. Dit geldt met name ook waar hij wijst op de problemen van zijn moeder als lerares en het

communistisch profiel van zijn ouders. Het voorgaande klemte des te meer daar verweerder er in de bestreden beslissing terecht op wijst dat de verklaringen van verzoekers broers verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de ingeroepen asielmotieven van zijn ouders: *“Daarbij komt nog dat uw broer O., het slachtoffer van de ontvoering, tijdens zijn gehoor hoegenaamd niet overtuigend overkwam over zijn ontvoering, die centraal staat in het relaas van uw ouders. Zo kon hij niet zeggen of schatten hoe lang hij werd vastgehouden (zie Gehoorverslag CGVS B.O. (O), dd. 11/03/2014, p. 9), heeft hij geen idee van wanneer dit gebeurde, weet hij niet hoe de betaling van het losgeld verliep en weet hij niet waarom men hem ontvoerde (zie CGVS O, p. 7, 9). Hij kon enkel zeggen dat hij voor geld werd ontvoerd doch waarom net hij werd geviseerd weet hij niet (zie CGVS O, p. 6, 7). Uiteraard zijn dit zaken die hij niet kan weten op het moment van de ontvoering zelf, maar men zou toch verwachten dat hij achteraf het een en ander vraagt en opsteekt bij zijn ouders en broers. Eveneens opvallend is dat uw broer M.M. evenmin gegevens over deze ontvoering kon geven. Ook hij wist niet wanneer het gebeurde, door wie O. ontvoerd werd en hoe hij vrij kwam (zie Gehoorverslag CGVS B.M.M. (ML), p. 7). Dat jullie niets van deze elementaire gegevens zouden weten bevestigt de ongeloofwaardigheid van deze episode.”* Deze motivering wordt door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Waar verzoeker verder aanvoert dat zijn asielaanvraag voornamelijk gebaseerd is op zijn verwesterd profiel en dat hij ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst alle elementen van zijn persoonlijkheid zal moeten aanpassen, dient vastgesteld dat verzoeker dienaangaande opnieuw niet verder komt dan het opwerpen van een aantal veronderstellingen en het verwijzen naar algemene rapporten en een Australisch radio-interview die geen van allen betrekking hebben op zijn persoon, zonder een concreet element aan te voeren waaruit zou kunnen blijken dat hij in zijn land van herkomst persoonlijk als een verwesterd persoon zou worden aanzien of dat hij een dermate grote aanpassing zal moeten doen die redelijkerwijze niet van hem kan worden verwacht. Verzoeker toont immers niet aan dat zijn activiteiten in België van de afgelopen jaren in zijn land van herkomst gekend zijn, noch dat deze activiteiten een onontbeerlijk deel uitmaken van zijn identiteit. Hoewel gelet op de jonge leeftijd waarop verzoeker in België aankwam en de relatief lange periode die sindsdien verstreek, kan worden aangenomen dat verzoeker zich bepaalde normen en waarden van de Belgische maatschappij heeft eigen gemaakt, kan niet worden aangenomen dat dit het hem onmogelijk maakt om zich in zijn land van herkomst opnieuw aan te passen aan de aldaar geldende normen en waarden. Uit het gehoorverslag blijkt immers dat verzoeker melding maakt van problemen om te studeren en te werken en van angst om gerekruteerd te worden: ***“Zijn er redenen waarom u na 6 jaar in België niet meer zou kunnen aarden, niet meer zou kunnen leven in Afghanistan? Ja Welke redenen zijn er? Werk vinden. Een van de belangrijkste is werken. Dus u noemde mij werk, studies en angst voor rekrutering. Dat zijn de redenen waarom u niet zou kunnen terugkeren? Of zijn er nog andere zaken? Nee dat is alles.”*** (gehoorverslag CGVS, p. 7). Hieruit valt geenszins af te leiden dat verzoeker dermate verwesterd is dat hij *in concreto* zou moeten vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of voor een reëel risico op ernstige schade in geval van een terugkeer naar Afghanistan. Het voorgaande klemte des te meer daar hij op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade omwille van zijn verwesterd profiel, hoewel hij wel meldde sinds 2008 in België te verblijven (administratief dossier, stuk 12). Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden verwacht dat verzoeker dermate essentiële en frappante elementen als zijn beweerde verwestering hierin zou hebben vermeld, temeer daar hij dit element in zijn verzoekschrift omschrijft als de hoofdzaak van zijn asielaanvraag. Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient erop gewezen dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht en dat ieder dossier individueel wordt beoordeeld.

Ook wat betreft de aangevoerde vrees voor rekrutering en zijn vrees voor ontvoering komt verzoeker in onderhavig verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar een aantal algemene rapporten, die geen betrekking hebben op zijn persoon, terwijl hij zijn aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken, *quod non in casu*. Verder dient vastgesteld dat uit de door verweerder aan zijn nota met opmerkingen toegevoegde COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie Kabul”* van 19 november 2015 (bijlage 1) blijkt dat Kabul nog steeds relatief veilig is en stevig in handen is van de overheid. De incidenten waarnaar verzoeker verwijst op het internet, doen aan deze analyse geen afbreuk, daar zij in dezelfde lijn liggen als verweerders informatie en er niet uit kan worden afgeleid dat de Afghaanse overheid de situatie in de stad Kabul actueel niet meer in handen heeft. Wat betreft de aanwezigheid van Islamitische Staat in Afghanistan, dient vastgesteld dat uit de door verweerder aan zijn nota met opmerkingen toegevoegde COI Focus *“Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan”* van 10 juli 2015 (bijlage 2) blijkt dat er behalve de groepering “IS in Khorasan” niet met zekerheid gezegd kan worden dat IS in Afghanistan vaste voet aan de grond heeft. Integendeel, vele waarnemingen van

IS in Afghanistan moeten met de nodige omzichtigheid worden benaderd en blijken na verificatie vaak ongegrond. Bovendien zijn de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak gericht tegen de taliban. In de provincie Nangarhar is een algemene opstand gaande tegen de taliban. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Nergens blijkt echter dat er in de stad Kabul sprake is van activiteiten of kidnappings door Islamitische Staat. Verzoeker slaagt er blijkens het voorgaande niet in *in concreto* aan te tonen dat hij ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees heeft voor gedwongen rekrutering of voor ontvoering.

Verzoeker voert geen enkel inhoudelijk verweer tegen de volgende pertinente vaststelling in de bestreden beslissing, die als vaststaand wordt beschouwd en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt: *“De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin omkeren. Ze ondersteunen immers uw studies, die het CGVS niet in twijfel trekt.”*

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie Kabul”* van 19 november 2015 (nota met opmerkingen, bijlage 1). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie Kabul”* van 19 november 2015 (nota met opmerkingen, bijlage 1)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale

aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de COI Focus "Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan" van 10 juli 2015 (nota met opmerkingen, bijlage 2) kan worden afgeleid dat er behalve de groepering "IS in Khorasan" niet met zekerheid gezegd kan worden dat IS in Afghanistan vaste voet aan de grond heeft. Integendeel, vele waarnemingen van IS in Afghanistan moeten met de nodige omzichtigheid worden benaderd en blijken na verificatie vaak ongegrond. Bovendien zijn de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak gericht tegen de taliban. In de provincie Nangarhar is een algemene opstand gaande tegen de taliban. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. *In casu* dient evenwel vast te staan dat verzoeker afkomstig is uit de stad Kabul.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De geciteerde tekst van de website van de Amerikaanse ambassade is immers gericht aan westerlingen die naar Afghanistan reizen en vormt geenszins een leidraad bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het kader van de subsidiaire bescherming.

In de bestreden beslissing wordt bovendien terecht gesteld als volgt:

"Aansluitend kan men op basis van uw gehoor en de gehoren van uw broers en ouders vermoeden dat er voor uw familie wel degelijk nog steeds een netwerk in Kabul is. Hierbij mag niet vergeten worden dat uw familie oorspronkelijk van daar afkomstig is. Zowel uw vader als uw moeder zijn immers in de provincie geboren (zie Gehoorverslag CGVS V1, p. 2, zie Gehoorverslag CGVS B.M.E., dd. 18/10/2012 (V2), p. 2 en zie Gehoorverslag CGVS B.P., dd. 18/10/2012 (M2), p. 2). Wanneer een familie zo in een regio geworteld is, is het niet meer dan logisch dat ze daar, zelfs na enkele jaren afwezigheid, nog steeds lokale verankeringen hebben. Vervolgens verbleven uw beide ouders bijna uitsluitend in Kabul tot 1996 (zie CGVS V2, p. 2 en zie CGVS M2, p. 2). Na een verblijf in Iran en Pakistan keerde uw familie in 2002 terug naar Kabul (zie CGVS V1, p. 3, zie CGVS V2, p. 3, 5, zie Gehoorverslag CGVS B.P., dd. 26/02/2009 (M1), p. 2 en zie Gehoorverslag B.M.M. (ML), dd. 11/03/2014, p. 3). Vervolgens woonden jullie opnieuw jaren in Kabul tot jullie in 2008 Afghanistan voorgoed verlieten (zie CGVS V1, p. 3, zie CGVS M2, p. 3 en zie CGVS ML, p. 3). Jullie tweede verblijf in Kabul was lang genoeg om het oude netwerk te versterken en een nieuw netwerk op te bouwen. Uit de verklaringen van uw beide ouders bleek ook dat zij naar alle waarschijnlijkheid nog dichte familie in Kabul hebben. U heeft daar immers een oom en een tante langs vaders kant (zie CGVS V1, p. 5, zie CGVS V2, p. 6, zie CGVS MD, p. 3, zie CGVS O, p. 3 en zie CGVS ML, p. 4). Ook heeft u in elk geval nog twee tantes langs moeders kant in Kabul wonen (zie CGVS O, p. 3). Uw vader had in ieder geval nog contact met zijn zus en broer in 2009 (zie CGVS V1, p. 5) en de familie van uw vader heeft klaarblijkelijk enkele jiribs land in Char Qala (zie CGVS V1, p. 10, 11)."

Verzoeker voert hiertegen geen enkel inhoudelijk verweer, zodat deze motivering als vaststaand wordt beschouwd en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

Er dient dan ook vastgesteld, gezien het voorgaande, dat verzoeker in de stad Kabul aldus geen reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER